

Sörbu Lars och "Sjo-satn"

Om Sörbu Lars, jägaren, berättaren, sångaren, den alltid sorglöse, godmodige och hjälpsamme, gick otaliga historier.

Fadern, "Jaggen" kallad, var välbärgad bonde söderut i Bodarna. Allt var i bästa ordning på gården, och först var man med förbättringar: slåttermaskin, tröskverk, allt var välordnat utom den ende sonen, som helst gick sina egna vägar. Så en dag sitter fadern framför brasan. Då kommer det, begrundande:

"Bäst sädi a önsnum —
finäst brö a rackam —
ludärvårr å djävlas —
sitt sudå Siljam å gungga
fan, e ä j o r d b r u k e r s l ä k t, ä!"

Vid en av Lars vådliga färder på äldre dar hade "Sjo-satn", som han kallade Siljan, tagit från honom hästen på vårisen mellan Björka och Soll. Nästa gång tog han sparkstöttingen, då han skulle "väst-över". Det pågick stor tunnbrödsbakning på gården, och att råka ut för "bakukaller" var minsann inte det lättaste! Han blev varnad av "bagarna":

— Tänk, om du inte kommer hem nå mer då!

— Fan, kum i äller än emat i ä, — v å n d i v ä r t i k u m !"

Men inför så resolut och sanningsenligt besked kom också svaret lika bestämt tillbaka:

— Ja, men du må då full åtminston stuppi ösättjen a ästim då å ta min di däj t du fa!

Foto: Karl Lärka

Sörbu Lars kom aldrig tillbaka. Den så kära och älskade "Sjösatn" behöll honom, — hjälpte honom över till sällare jaktmarker —.

— Där vittjar du säkert dina snaror och sjunger dina visor till en Ljunglövs Ettan — för du var aldrig någon kyrkängel precis, och blir väl aldrig heller. Men du "trodde Gud om gott" i alla väder och ville innerst inne alla så väl, —

— och ditt m i n n e skall Siljans vågor bevara till evig tid —.

Karl Lärka